

TAUTAS. 1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 10:1–12; 1. Moz. 12:1–9; 1. Sam. 8:4–18; Mt. 20:25–28; Atkl. 18:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņam tad tika piešķirta vara, godība un valdīšana, tā ka viņam pakļāvās visas tautas, tautības un valodas; viņa vara ir mūžīga, viņa ķēniņa valsti neviens nekad nevar iznīcināt” (Dan. 7:14).

Atklāsmes grāmata parāda mums Dieva risinājumus mūsu kritušajai pasaulei. Pēdējās nodaļās tiek atjaunota pieeja dzīvības kokam, lāsts tiek atcelts un mēs tiekam uzņemti atpakaļ Dieva klātbūtnē. Atklāsmes grāmata zināmā mērā ir 1. Mozus grāmata apgrieztā veidā, tāpēc 1. Mozus grāmata joprojām ir svarīga atslēga, lai izprastu, kā ir progresējušas pasaules problēmas.

Viena no galvenajām problēmām gan Daniēla, gan Atklāsmes grāmatā ir pasaulīga valdība, virkne cilvēcisku mēģinājumu kontrolēt šo planētu, kas likumīgi pieder Dievam, kurš, tiklīdz šī šausmīgā grēka un sacelšanās epizode būs uz visiem laikiem beigusies, galu galā valdīs visā taisnībā.

Tas ir ļoti ilgs process, kas ir novedis pie šodienas, aptverot tūkstošiem gadu ilgus cilvēku eksperimentus valdīt pašiem. Tie nekad nav bijuši veiksmīgi; pat tie, kas ir pauduši augstākos ideālus, vienmēr ir atpalikuši no šiem ideāliem, bieži vien ārkārtīgi lielā mērā. Tik daudz cilvēces skumju gadu tūkstošu garumā ir nekas cits kā tikai stāsti par traģēdiju, ko šīs neveiksmīgās sistēmas mums ir atstājušas. Un tas tikai pasliktināsies, līdz beidzot tiks nodibināta Dieva “mūžīgā valstība” (Dan. 7:27).

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. aprīlī.

Nimrods un Ninive

Ēdene tika radīta kā ideāla mājvieta cilvēcei. Kad ienāca grēks, Dievam nebija citas izvēles kā vismaz pagaidām nošķirt cilvēkus no dārza un dzīvības koka.

Ārpus dārza cilvēkiem bija smagi jāstrādā, lai nodrošinātu savu turpmāko eksistenci. Dzīve kļuva grūtāka; nu bija jādzīvo sāpēs un jāpūlas vaiga sviedros (1. Moz. 3:16–19). Mūsu pirmie vecāki paļāvās, ka likumīgais ķēniņš nodrošinās ceļu atpakaļ uz dārzu, un viņi nesa upurus pie Ēdenes vārtiem, uzticīgi gaidot pestīšanu, ko Dievs jau pašā sākumā solīja kritušajai pasaulei.

“Ēdenes dārzs vēl ilgi palika virs zemes arī pēc tam, kad cilvēks jau bija šķirts no tā patikamajām takām. [...] Uz šejieni Ādams ar saviem dēliem nāca pielūgt Dievu. Šeit viņi atjaunoja solījumu paklausīt tiem likumiem, kuru pārkāpšanas dēļ bija izdzīti no Ēdenes. Kad bezdievība izplatījās pa visu pasauli un cilvēku ļaunums izsauca bojāeju plūdus, tad roka, kas bija stādījusi Ēdeni, to paņēma prom no Zemes. Taču galīgajā atjaunošanā, kad tiks radītas jaunas debesis un jauna zeme (Atkl. 21:1), tā atkal nonāks lejā vēl krāšņāka nekā sākumā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 62. lpp.)

Tomēr citi strādāja pie cilvēku radītiem “risinājumiem” jaunajām problēmām, un mēs lasām par pilsētvalstu dzimšanu, mēģinājumu radīt vieglāku dzīvi un, iespējams, mēģināt atgūt to, kas tika zaudēts Ēdenē.

Izlasī 1. Moz. 10:1–12. Šeit Bībele iepazīstina ar vairākiem galvenajiem politiskajiem spēlētājiem, kas sastopami visā pārējā Bībelē, tostarp Ninivē un Bābelē. Ņemot vērā to, ko mēs zinām par šo pilsētu lomām vēlāk, ko mēs varam secināt no šiem pantiem?

Daudzi ir lasījuši par Nimrodu un secinājuši, ka viņš ir cēls varonis, līdzīgi kā pagānu mitoloģijas iekarotāji. Bet, ja Bībele viņu raksturo kā “varenu virs zemes” un “varenu mednieku Tā Kunga priekšā”, tas nav kompliments. Nimrods ir dižens savās acīs un stāv Kunga priekšā kā Dieva izaicinātājs. Tas, ko mēs redzam šajos tekstos, ir apraksts, kā izplatās sacelšanās pret Dievu – sacelšanās, kas pastāvēs, līdz galu galā tiks uz visiem laikiem izskausta.

Kāpēc sacelšanās pret Dievu ir viltīgāks grēks, nekā mēs to varētu iedomāties? Kā mēs varam pasargāt sevi no šīs ļoti cilvēciskās īpašības? _____

Ābrahāma aicinājums

1. Mozus grāmatas 10. nodaļā mēs redzam dažādu tautu dzimšanu. Vārds, kas parasti tiek tulkots kā “tautas”, ir “goyim”, kas var attiekties arī uz pagāniem. 1. Moz. 10. nodaļa mums stāsta, ka cilvēku dzimums ir sadalījies savās zemēs, pēc savām valodām, pēc savām ciltīm savās “tautās” (1. Moz. 10:5; sk. arī Atkl. 14:6).

Gandrīz uzreiz pēc šī jēdziena ieviešanas Dievs aicina Ābrahāmu iziet no vienas no šīm tautām un būt atšķirīgam no viņiem un no tā, ko tās pārstāv.

Izlasi 1. Moz. 12:1–9. Kāpēc Dievs izsauca Ābramu (vēlāk Ābrahāmu) no savas izcelsmes valsts? _____

Dievs plānoja izmantot Ābrahāmu, lai izveidotu tautu, kas būtu pretstatā cilvēku valstībām. Viņiem nevajadzētu citu ķēniņu kā vien pašu Dievu. Bija jāparāda, kas notiktu, ja cilvēce atgrieztos pie sava Radītāja. Israēls tika izveidots kā svētība “visām zemes ciltīm” (1. Moz. 12:3). Dievs izlēja pār viņiem gaismu un privilēģijas, kas pasaulē, iespējams, nebija redzētas kopš pirmsplūdu laikiem.

Izlasi 5. Moz. 4:5–9. Ko Tas Kungs teica Ābrahāma bērniem, tautai, kas bija piepildījusi solījumu, ko Dievs bija devis Ābrahāmam? _____

Ne jau kāds atsevišķs indivīds liecināja tikai kādā vienā kopienā; nē, tā bija vesela tauta, kas, strādājot kopā un sadarbojoties ar Dievu, varēja atklāt pasaulei Viņa rakstura godību. Ņemiet vērā arī viņiem teiktos vārdus, ka ne tikai “likumi un tiesas”, ko Dievs viņiem bija devis, padarīja viņus tik īpašus, bet arī veids, kā viņi tos ievēroja, liks citām tautām teikt: “Šī lielā tauta ir sapratīga un gudra tauta” (5. Moz. 4:6). Lai cik brīnišķīgas būtu patiesības, kas tiek dotas cilvēkiem, viņu nespēja dzīvot saskaņā ar tām un paklausīt nes lāstus svētības vietā un nāvi dzīvības vietā.

Kā tas pats princips – ne tikai zināt patiesības, bet arī tām paklausīt – attiecas uz adventistiem mūsdienās? _____

Nemot vērā to, ko jūs lūdzāt

Kā sākotnēji tika noteikts, Israēlam nevajadzēja civīliscisku monarhu, kā tas bija citām valstīm. Tomēr ar laiku Israēla ticība sašķobījās un viņi sāka izjust žēlumu par to, kas bija “tautām”, pagāniem, bet nebija viņiem.

Izlasī 1. Sam. 8:4–18. Kāpēc, jūsuprāt, vecajiem ideja par ķēniņu bija pievilcīga?

Kā mēs kļūstam par upuriem līdzīgiem kārdinājumiem? _____

Ir svarīgi ievērot, ka lūgums pēc ķēniņa bija Dieva kā valdnieka pār Savu tautu noraidīšana. Kā noteikts, tautai bija tiešā veidā jāatbild Radītājam, un viņu attiecības ar Viņu tika atklātas, izmantojot svētnīcu un kalpošanu tajā. Pieprasot ķēniņu, viņi sagādātu sev tādas pašas ciešanas, kādas piedzīvoja pagānu tautas: iesaukšanu ķēniņa armijā, konfiskāciju, nodokļus un citas nepatīkamas sekas. Viņi atklātu, ka civīlisciskie valdnieki mēdz valdīt savā labā, nevis tautai labvēlīgi, kā to dara Dievs.

Turklāt jaunā kārtība būtu pastāvīga: Israēlam tiks dots tas, ko viņi lūdza, bet, kad viņi sapratis, ka tas ir kaut kas zemāks, viņi nevarēs neko mainīt. “Un, kad jūs tanī dienā brēksit sava ķēniņa dēļ, ko jūs paši būsit sev izvēlējušies, tad Tas Kungs jums tanī dienā neatbildēs.” (1. Sam. 8:18)

Dievs zina Savas tautas vājumu, un Viņš jau iepriekš paredzēja, ka Israēls prasīs civīliscisku ķēniņu. Un viņi prasīja, un liela daļa svētās vēstures ir stāsts par šīs izvēles sekām.

Izlasī 5. Moz. 17:14–20. Ievērojiet, ka Dievs nesaka: “Es viņiem došu ķēniņu”, bet gan Viņa tauta nolemj, ka viņi tādu vēlas. Dievs ieviesa drošības pasākumus, lai pasargātu Savu tautu no dažiem cilvēku valdīšanas ļaunumiem, lai gan, kā liecināja tautas un tās ķēniņu vēsture, aizsardzības pasākumi bieži tika ignorēti.

Vienkārši ir jāielūkojas Israēla vēsturē pēc tam, kad viņi nolēma ieviest ķēniņu, lai apjaustu, cik slikti viņiem gāja šo ķēniņu laikā. Lai gan daži ķēniņi bija labāki par citiem, pat “labie” reizēm rīkojās nepareizi (padomājiet par Dāvidu un Batsebu). Daudzos gadījumos tauta dzīvoja tādu ķēniņu pārvaldībā, kas viens pēc otra darīja “Jaunu Tā Kunga acīs” (sk. 1. Ķēn. 11:6; 15:26; 16:30, 2. Ķēn. 3:2 utt.).

Toreiz un pat mūsdienās visām cilvēku valdībām ir viena kopīga iezīme: grēcinieki pārvalda citus grēciniekus. *Kas var noiet greizi?!*

Pagānu valdnieki

Dieva attiecības ar Israēlu sniedz bagātīgu ieskatu Viņa attiecībās ar Jaunās Derības draudzi. Patiesībā Israēla tauta daudzējādā ziņā kalpoja kā draudzes kļūdu priekšvēstnese. Kristieši nebūt nepretendē uz kaut kādu pārākumu pār seno Israēlu, bet ir bijuši un joprojām ir ļoti pakļauti tiem pašiem kārdinājumiem.

Izlasi Mt. 20:25–28. No kādas kļūdas Jēzus brīdināja savus mācekļus izvairīties, veidojot kristīgās draudzes darbu? _____

Israēls lūdza cilvēcisku ķēniņu. Šis bija lūgums, kas noveda pie tautas morālas sabrukšanas. Ķēniņi kļuva arvien ļaunāki, līdz Dievs ļāva babiloniešiem aizvest gūstā Viņa tautu, lai mainītu uzsākto kursu.

Kaut kas līdzīgs notika kristīgās baznīcas vēsturē. Lai gan viņiem nebija jāstrukturē sevi kā pagānu tautu, kad Konstantīns nāca pie varas un paziņoja, ka ir kristietis, ticīgie jūta atvieglojumu: vajāšanas nu ir beigušās! Tā pati par sevi bija svētība, bet tad baznīcai ienāca prātā, ka tā varētu izmantot imperatora varu savā labā.

Ceturtajā gadsimtā starp kristiešiem izcēlās vairāki lieli strīdi, un, kad baznīca atklāja, ka nespēj tos atrisināt, tā ļāva imperatoram iejaukties. Pamazām Romas bīskaps kļuva varenāks, lai gan kādreiz viņš bija bijis līdzvērtīgs citiem vecākajiem bīskapiem. Baznīca ļāva valstij iejaukties reliģiskos jautājumos, un, tiklīdz valstij bija kāja durvīs, viss kļuva vēl sliktāk.

Daudzas kristīgās vēstures drūmākās nodaļas ir tiešs rezultāts baznīcas kompromisam ar pasauli, un tāpat notika ar Israēlu senatnē. Līdzīgi, kā Israēls pievērsās elku pielūgsmei un tā ķēniņi bija varaskāres samaitāti – līdz pat tādām līmenim, ka upurēja elkiem bērnus, – draudze pakāpeniski pārņēma dažādus pagānu impērijas līdzekļus un paņēmienus pat tik lielā mērā, ka daudzi uzticīgi ticīgie tika nogalināti, jo tika uztverti kā draudi baznīcas un valsts savienībai.

Kādos veidos šie paši kārdinājumi jūsu kultūrā un sabiedrībā var apdraudēt mūsu ticības integritāti? _____

Gaisma pagāniem

Galvenais nolūks, kādēļ Dievs izveidoja Israēla tautu, nebija nosodīt pārējo pasauli, bet gan to glābt. Protams, lielākā daļa no mums jūtas vainīgi, kad saskaramies ar kāda cita taisnīgāku uzvedību; tātad Israēla pastāvēšana kalpoja arī apkārtējo tautu grēku un egoisma izcelšanai. Ticīgie, kas dzīvo saskaņā ar Dievu, izceļ Viņa taisnīgo raksturu, kas dabiski noved pie viņu pārlicības. Ideālā gadījumā to cilvēku dzīvē, kas “tur Dieva baušļus” (Atkl. 14:12), būtu jāklūst redzamam Viņa raksturam.

Tomēr, ja israēlieši būtu rikojušies tā, kā vajadzētu, un darītu to, kas viņiem bija likts, tautas būtu nākušas pie viņiem ar mieru, cenšoties vairāk uzzināt par viņiem un viņu Dievu. Tragiski, bet, kā parādīja Bābeles gūsts, šīs tautas tā vietā nāca karot.

Protams, Dieva vislielākā rakstura atklāsmē bija Jēzuss – vienīgais Cilvēks, kurš to ir izdarījis izcili. Taču Viņa ideālais piemērs, kas noteikti radīja pārlicību sirdīs, bija paredzēts kā aicinājums (sk. Jņ. 3:16–21).

Israēla tautas dibināšanas galīgais mērķis bija tāds pats kā Dieva nolūks, dibinot draudzi: Viņš ilgojās izmantot Savus ļaudis, lai vestu grēciniekus pie Kristus. Trīs eņģeļu vēstu aicinājums, kas tiek nodots caur Viņa draudzi, izskan nevis dažiem izredzētajiem, bet gan “visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām” (Atkl. 14:6). Atkl. 18:1 paredz, ka pirms Kristus atgriešanās visa zeme tiks apgaismota ar Dieva godību.

Ko tālāk minētie panti mums māca par Dieva paredzēto lomu Saviem ļaudīm šajā pasaulē? Kā mēs varam attiecināt šos principus uz sevi?

a) 4. Moz. 14:17–21 _____
 _____
 _____

b) Jes. 42:6, Jes. 49:6, Jes. 60:3 _____
 _____
 _____

c) Atkl. 18:1–4 _____
 _____
 _____

Izlasī vēlreiz Atkl. 18:1–4 aicinājumu “Manai tautai” (tas ir, Dieva tautai) iziet no Bābeles. Kā tas notiks? Citiem vārdiem sakot, kā Dievs var izmantot mūs kā draudzi, kas neatrodas Bābelē, lai izsauktu ārā Dieva tautu, kas joprojām atrodas Bābelē?

_____
 _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jes. 44:24–45:13.

“Lēnām un pamazām, sākumā zagšus un paklusu, bet pēc tam arvien atklātāk, atbilstoši pieaugšanai spēkā un varas iegūšanai pār cilvēku prātu, netaisnības noslēpums virzīja uz priekšu savu krāpjošo un zaimojošo darbu. Pagānisma ieradumi gandrīz nemanāmi atrada ieeju kristīgajā draudzē. Zināmu laiku kompromisa garu un saskaņošanas ar pasauli vēl ierobežoja vajāšanas, ko pret draudzi vērsa pasaules varas. Bet, kad vajāšanas mitējās un kristietība iegāja ķēniņu pilis un galmos, tā atmata Kristus un Viņa apustuļu pazemīgo vienkāršību, tās vietā izvēloties pagāņu priesteru un valdnieku greznību un lepnību, Dieva prasības aizstājot ar cilvēku teorijām un tradīcijām. Lielu prieku izraisīja Konstantīna formālā atgriešanās ceturrtā gadsimta sākumā, bet, maskējusies šķietamas taisnības tērpā, draudzē ienāca pasaule. Tagad samaitāšana gāja uz priekšu ātriem soļiem. Pagānisms, kas šķita uzvarēts, patiesībā kļuva par uzvarētāju. Tā gars valdīja baznīcā. Tā saukto Kristus sekotāju ticībā un Dievu pagodinošajās sanāksmēs ienāca pagānisma mācības, ceremonijas un māņticība.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 49., 50. lpp.)

Saskaņā ar jautājumu trešdienas pētījuma beigās, vai mums visiem nedraud briesmas – jo ilgāk esam šeit – atnest “Kristus un viņa apustuļu pazemīgo vienkāršību”, lai iegūtu greznību, varu, slavu un pasaules kārdinājumus? Ja mēs domājam, ka tā nav, mēs mānām paši sevi.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kad Dievs izsūtīja Savus ļaudis uz Bābeli, tas bija īpaši sāpīgs brīdis. Ābrahāms tika aicināts iziet no Kaldejas, lai nodibinātu derības tautu kā gaismu planētai, un tagad tie tika aizvesti važās. Gūstā Dievs parādīja Israēlam, kas būtu noticis, ja viņi būtu bijuši uzticīgi. Nebukadnēcars, sistēmas, kas ir pilnīgi pretēja Dievam, galva, nāk pie Kristus (Dan. 4. nodaļa). Gūsta beigās Dievs izceļ persiešu ķēniņu, lai tas kalpotu par Kristus prototipu, atbrīvojot tautu no Bābeles un atgriežot Apsolītajā zemē. Kīrs nebija israēlītis, un tomēr Dievs viņu izvēlējās, lai parādītu pasaulei pestīšanas plānu, atgriežot Dieva derības ļaudis Jeruzalemē. Ko no tā, ka Viņš izmantoja cilvēkus ārpus Israēla, lai sasniegtu Savus mērķus, mēs varam secināt, kā Dievs raugās uz cilvēci?

2. Mēs varbūt neesam Bābelē, bet cik daudz Bābeles varētu būt mūsos? Kā mums atpazīt šo problēmu, un kā mēs varam mainīties?